

Vinařické listy

Č. 2. duben 2023

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

opět jsme se posunuli o nějaký ten týden dál a máme tu nejkrásnější období v roce. Pomalu se nám to začíná v přírodě zelenat a rozkvétat, zvířectvo všech druhů se probouzí ze zimní letargie a začíná se žít. Jako jsem již mnohokrát deklaroval, tak já toto období miluji a nabíjí mě novou energií po zimě, která mi tu energii všemožně odebírá.

Začíná to žít i v naší obci, kdy jsme dokončili chodník k zámku a pomalu se vrhli do opravy kapličky a jejího okolí. Bohužel se nám nevyhýbají různé problémy s tím spojené, hlavně nárůst cen a nedostatek materiálu. To, co stálo loni 100 000,- dnes stojí 150 000,- a více. Na tuto akci jsme sice získali dotaci, ta ale bohužel zdaleka nepokryje celkovou cenu. Vyjednání dotace je běh na dlouhou trať, tahle trvala více jak rok a mezi tím se ceny materiálu dostali na mez, kde jsou dnes. Mnoho z nás starostů se teď rozmýšlí, kam budou peníze investovat a kde peníze ušetřit. Již dnes vidíme, že se na mnoha místech v regionu zpomalila, ne-li úplně zastavila práce.

Také my jsme se rozhodli tento rok trochu pošetřit obecní rozpočet a zkusit něco více ušetřit. Ušetřené peníze chceme dát na pořízení několika projektů, bez kterých nemůžeme žádat o dotace. Dokončuje se projekt na chodník ke hřbitovu, dále chodník a stání pro automobily naproti hospodě, prodloužení chodníku k Černovně, kanalizace na Průhonku. To jsou pro nás větší priority, které bychom rádi v dalších letech realizovali. Samozřejmě, že budou i další akce, vše se bude odvíjet od rozpočtu obce a podle situace v daný okamžik. Rád bych v nejbližší době rozpoutal rozpravu ohledně chodníku od hřbitova na Sýčinu, kde je to pro chodce čím dál více nebezpečné. Budeme se věnovat také rozšíření stezek pro chodce a cyklisty.

Jak už to bývá, že je toho dost na práci, ale my se na to těšíme a rádi tvoříme něco nového, hlavně potřebného pro naše občany. Rád bych Vás v nejbližší době oslovil opět s nějakým dotazníkem, kdy byste se mohli vyjádřit, co Vás tady na obci tíží, co byste rádi změnili a nebo co byste zde chtěli mít. Připravíme pár otázek, které rozneseme k Vám do schránek, a budeme velice rádi, pokud se nám opět nějaké dotazníky vyplněné vrátí. Potřebujeme zpětnou vazbu od Vás občanů, abychom věděli, co děláme dobře, co špatně a kde občany tzv. tlačí bota. Sám osobně vím, že nejsem neomylný, ale jak se říká, kdo nic nedělá, nic nezkaží.

Přeji vám krásné Velikonoce a nabírejte sílu z prvních jarních paprsků.

S pozdravem Váš starosta Jiří Kohout

Co se bude dít v dubnu a květnu?

Velikonoční ŘEHTÁNÍ

Ahoj všem – první letošní řehtání se bude konat 6.4. 2023 (čtvrtek) od 14 hodin. Budeme mít sraz u vinařické kapličky v 6.00; ve 14.00 a v 18.00. Pokud se budou Vaše děti účastnit, napište prosím na tel: 603 393 600 – Magdalena Vilhelmová.

Krásné Velikonoce přejí
letošní kaprálové

BĚH O ZÁMECKÉ SCHODY

22.4. 2023 se uskuteční první ročník běhu O Zámecké schody.

Sportovní klání pro malé i velké, mladé i staré, zdatné i nezdatné

prezentace v 9.30 u hospody a
v 10.00 start

ČARODEJNICE

- Ustrojení čarodějnice a ozdobení májky – sraz v cca 17.hodin na obecním úřadě.
- Opékání buřtů u hospody, stavění májky cca 18.00.
- Lampionový průvod na hřiště a zapálení čarodějnice – cca 19.30.

III. ročník hledání POKLADU ČARODĚJNICE VALPRUHY – Princip bude stejný jako minule a rozmístění indicií k nalezení pokladu bude v neděli 23.4. na webových stránkách obce a FB. Hledat poklad pak budete moci až do spálení čarodějnice. Příjemné hledání ☺

INFO OBCE

Dne 6. 3. 2023 proběhlo jednání zastupitelstva, na kterém byly projednány a schváleny následující body:

1. Seznámení se smlouvou o dílo (Kaplička). Zastupitelstvo obce bylo seznámeno s výsledkem výběrového řízení, které proběhlo dne: 24. 2. 2023. Výběrového řízení se zúčastnily firmy: Stavby VN s.r.o., Václav Novotný a ELITEPROJEKT s.r.o. Dle závěru výběrového řízení byla uzavřena smlouva o dílo s firmou Stavby VN s.r.o.
2. Zastupitelstvo obce bylo seznámeno se Zprávou o výsledku přezkoumání hospodaření obce Vinařice, které proběhlo dne 28. 2. 2023 a týkalo se období 1. 1. 2022 – 31. 12. 2022. Auditem nebyly shledány žádné chyby ani nedostatky.

Výslednou zprávu vydal dne 28. 2. 2023 KÚSK – Odbor kontroly.

3. Zastupitelstvo obce bylo seznámeno se zadáním na nové geometrické zaměření pozemků v třešňovém sadu směr na Doubravu za účelem zprůchodnění tohoto místa.
4. Starosta obce informoval zastupitele, že někteří občané užívají stále obecní pozemky bez řádně uzavřené nájemní smlouvy. Z tohoto důvodu budou těmto občanům zaslány „Smlouvy o nájmu pozemků“. Nájemní vztah se sjednává na dobu neurčitou počínaje dnem 1. 1. 2023. Starosta obce projedná vše osobně s každým nájemcem.

CO SE DĚLO V ÚNORU A BŘEZNU

HASIČSKÝ PLES

V sobotu 11. 3. 2023 se z hospůdky ozývaly melodie v podání kapely Difurband. Konal se zde tradiční hasičský ples. Ze 104 platících účastníků si mnozí odnesli krásné ceny z tomboly. Všem sponzorům plesu velmi děkujeme. Také děkujeme všem členům SDH Vinařice za přípravu plesu a příspěvky do tomboly.

Poděkování sponzorům tomboly:

Obec Vinařice; Autoservis Libor Paul; Agrofarma Týnec Martin Verner; Dřevařská výroba Týnec Martin Verner Ml.; Autoservis Petr Duřt; AutopotaHy Taso; Stavby VN Vasyľ Njamchuk; Lawi Dobrovice; Pohostinství Vinařice; FTA spol s.r.o.; VĚP AGRO spol s.r.o.; Restaurace Radnice; HapServis; Autoservis Václav Stříbrný; Servis Petr Kopec; Josef Pavlíček; Barvy laky Dobrovice; Layher lešení; Pivovar Lobkowicz – Tomáš Fišer; Zahradnictví Bratronice; Zemědělská výroba Heřmanský; NAPP-MB- Hýbl; Tereos TTD, a.s. Dobrovice; Pavel Valásek – Autojeřáby; KaK Computers s.r.o. M.B; Všem přispívajícím členům SDH Vinařice.

UKLIĎME SVĚT – UKLIĎMĚ ČESKO - UKLIĎME VINAŘICE

Bylo za pět minut devět 25.3.2023 a před obecním úřadem bylo jen pár jedinců. Trochu nám zatrnulo, zda se letošní

jarní úklid obce a okolí vůbec dočká účasti občanů. Všichni jsou však natolik vzhledově, že chodí přesně a v devět hodin už nás bylo dostatek na to, abychom se mohli pustit do díla, tedy do úklidu. Počasí, které připomínalo spíše apríla, sice mohlo být lepší, ale horší také. Každý z účastníků vyfasoval rukavice, pytel a nezbytnou svačinu. Zakončení akce opékáním buřtů už bylo jen třešničkou na dortu. Děkujeme všem účastníkům a věříme v stejnou účast i napřesrok.

MAŠKARNÍ BÁL PRO DĚTI

Na vlnách pirátských masek se v neděli 19.3.2023 pohupovala zábava maškarního bálu pro děti. Piráti, pirátky i ostatní masky včetně stylových rodičů a prarodičů byly prostě super. Všechny soutěže vymyslela a za pomoci svých mladých asistentek a asistenta (Lucky Hlaváčové, Rádi Hlaváče, Amálky Slané a Kristýnky Noskové) zrealizovala Lenka Hlaváčová, které patří za organizaci této akce velké poděkování. Jistě se děti dobře bavily a pirátská desková hra, kterou kromě jiného všichni dostali, Vám zpříjemní ne jeden rodinný večer.

PŘEPIS KRONIKY

Kapitola DRŽITELÉ DOMŮ

Číslo popisné 3.

Podle kusých záznamů v „Památní knize“ obce, uchované v okres. archivu v Mladé Boleslavi, držel dům tohoto čísla kolem r. 1860 Josef Cihelník, zjištěný tam též v r. 1868, který byl současně snad držitelem čp. 26.

Dle ústního podání byla tato chalupa v držení rodina Josefa a Marie Podařivových. Marie, rodem Cidlinová z čp. 26, zemřela r. 1923 ve věku 73 roků, byla z rodiny, která přecházela v čp. 26 rodinu Cihelníkovu /viz č.p.26/. Koncem 19 stol. Přechází chalupa provdáním Podařilovy dcery Anny, zemřelé 1926 ve věku 59 let, za Jana Fidleru, koláře /1864-1935/ do rodiny Fidlerovy. Po jejich smrti vlastní chalupu jejich svobodné děti Josef a Antonie. Po smrti Josefa /1892 až 1951/, štěpaře v panské ovocné školce ve Vinařicích, předává pozůstalá jeho sestra Antonie nar. 1903, vše svému synovci /synovi její sestry Anny, provdané Hruškové do Sýčiny /Josefu Hruškovi nar. 1929 při čemž ponechává si tam /Antonie/ do své smrti byt. /Děd Josefa. Hrušky vlastnil do r. 1900 domek č.61 v Černovně odkud se odstěhoval do Sýčiny/. V době převodu na Josefu Hrušku obnáší výměra chalupy přes 5 ha pozemků. V roce 1950 přechází polnosti do obhospodařování JZD v němž stává se Josef Hruška členem. Po jeho ožení v r. 1955 s Hanou /nar. 1932/, rodem Opltovou z Ml. Boleslavě, přistupuje i tato za členku JZD podobně jako postupitelka Antonie Fidlerová.

Původní dřevěné, obytné stavení stálo na témže pozemku, ale západně přes dvůr. 27. září 1899 k obývání už nevhodné, vyhořelo a postaveno asi v 1904 nové, zděné na místě špýčárků, kde stojí dodnes. V tu dobu po vyhoření a postavením nového stavení bydlela rodina Fidlerova v nájmu č.p. 6.

Popisné číslo 4

Dle vyprávění matky kronikářovy Emilie Sobotkové, byla to chalupa starodávná, jejímž majitelem, někdy před rokem 1848, byl Sobotka, šafář u dvora.

Od tohoto šafáře ji koupili /snad po r. 1840/ jeho bratr Josef sobotka z č. 18 /praděd kronikářův, naroz. 1788/ a jeho žena Kateřina, rozená Soustružníková ze Sýčiny č. 14, pro jejich syna Františka Sobotku nar. 1819. Jmenovaný františek Sobotka vzal si r. 1847 za manželku Kateřinu /vybranou jejich rodiči/, rodem Haspeklovou / naroz. 1826 z Vince č. 7. Ten však ale zemřel do šesti neděl po svatbě na nemoc zvanou červená / asi úplavice/. Mladá vdova vzala si ještě v témže roce původního milence Václava Jonáše /nar. 1813/, přezdívaného zahradecký, z Vince č. 45, který se tak do čp.4 ve Vinařicích přiženil. / Otcem Václava Jonáše byl František Jonáš, sedlák v Podvinci /Vinci/, poddaný doubravský a matkou Václava Jonáše Veronika, dcera Jiřího hájka, sedláka v Borči č.10, poddaného k Beznu, nyní podle muže /Františka/ poddaná též k Dobrovici/. Otcem Kateřiny, rodem Haspeklové, byl Jan Haspeklo, sedlák ve Vinci čp.7,

poddaný doubravský, matkou Barbora, pozůstalá dcera po Josefu Řehákovi, sedláku ve Vinci a Barbory, rozené Nepovědomé z Chotětova, oba poddaní doubravští.

Jako dědička, získala pak chalupu č. 4. jejich dcera z druhého manželství Anna /1852-1939/ provdávší se v r. 1880 za Václava Grusa / zemřel 1896 ve stáří 42 let/, syna Jana Grusa z Vinařic čp. 7 a Barbory, rozené Fukové z Pěčic č. 2 / viz č.p.7. Tím prošla usedlost čp. 4 na jméno Grusovo. Ovdovělá Anna Grusová hospodařila na odprodáním zmenšené již usedlosti do r. 1902.

V tomto roce provdala se nejstarší z dcer Emilie za Josefa Sobotku do č.p. 18 / rodiče kronikářovi – viz. Čp.18/. V tomto roce provdala se též mladší dcera Marie / nar. 1883/ za Josefa Svačinu z Jablkynic č. 17 /1877-1947/, pozdějším povoláním kapitán vojska. Ti současně převzali vše, s výměrou už jen asi dva hektary, do svého vlastnictví. Dlužno vzpomenout, že jejich syn Rudolf zúčastnil se v druhé světové válce, po útěku z vlasti jako důstojník z povolání, bojů proti německé a italské armádě v Malé Asii / Sýrii/, později krutých bojů na pobřeží severní Afriky. Za jeho útěk do ciziny byla jeho žena a oba jeho rodiče žalářováni po celou dobu války.

Od Marie Svačinové, už jako vdovy, koupila dům s 63 ary zahrady, podle smlouvy tržové z 26.10.1950, její starší sestra Emilie Sobotková z č.18, kde se svým mužem Josefem S. dožili na odpočinku až do své smrti. / Josef 1868–1951, Emilie 1880–1968. / Převodem tohoto vlastnictví vrátil se rod Sobotkův, po 103 letech, opět do čp.4. kde byly ještě zachovány stejně staré kyvadlové hodiny po Františkovy Sobotkovi.

Po Emilii Sobotkové nabyl dědictví – dle rozhodnutí okresního soudu v Mladé Boleslavi z 25.září 1968 – vnuk její a syn Josefa a Marie Sobotkových z čp.18. Petr Sobotka, soustružník / nar. 1944 /, dcerou Miroslava a Růženy Hložkových z čp.88 ve Vinařicích.

V době, kdy převeden dům na Josefa a Marii Svačinovi, likvidován nepotřebný už chlév a zřízeny z něj dvě obytné místnosti, které obývány byly v jejich období nájemníky.

V r.1971 zbořena Petrem Sobotkou přední, zděná obytná část o dvou místnostech, postavená Václavem Jonášem a započato s výstavbou, dobovým požadavkům odpovídajícím, nového bydlení.

Číslo popisné 5

Jistě jeden a půl století byla chalupa v držení rodiny Plačkovy. Už v r. 1788 patřila Matěji Plačkovi. V druhé polovině 19 století byl pamatován františek Plaček, zedník. Posledním majitelem z tohoto rodu, až do roku 1924, byl syn jeho Josef Plaček, zedník a jeho žena Dorotka, rozená Jonášová z Hejkovic / Ujkovic/. Václav, bratr Josefa Plačka, padl za okupační války Rakousko – Uherska v Bosně /nynější Jugoslavii/ v roce 1878? Štěpán, nejstarší syn Josefa a Dorotky Plačkových, fotograf, zřídil si svůj vlastní fotoateliér v Ml. Boleslavi, Adolf oženil se do Pečic a Anežka, provdaná Linková, dostala se do Dobrovice.

Od Josefa Plačka, vdovce, který zemřel 1925, odkoupili v roce 1924 dům i společenstvem Václav Pospíšil /1890 – 1935/ a Anna /nar. 1895 a žijící tam dodnes/, rodem Málková z Chloumku. Václav Pospíšil byl synem Josefa Pospíšila, štěpaře v ovocné školce ve Vinařicích a Marie, rozené Kumpánové z Vinařic č. 20. Noví tito nabyvatelé poskytovali vdovci Josefu Plačkovi jako výměnek jednu místnost k obýváním, ročně 300 kg žita, 20 kg vepřového masa, 100 vajec, 10 kg tvarohu /velmi rád jedl domácí sejra/, 10q uhlí a každý den čtvrt litru mléka.

V roce 1937 byly polnosti ve výměře 10 a půl korce /3 hektary/, tak jak bývaly v rodině Plačkově drženy, ovdovělou Annou Pospíšilovou prodány Josefu Jonášovi, majiteli č.p. 84 a 86, kdežto majitelkou domů zůstává dodnes /r.1970/. U ní bydlí její syn Josef se snachou Ludmilou. V r. 1910 navštívil majitele Josefa Plačka červený Kohout, jemuž za oběť padla stodůlka a vrch domovního stavení.

(přepis str.87-90)

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Výročí: Lišková Vlasta 100 let

Fidler Václav 85 let

Oslavencům přejeme pevné zdraví
a mnoho spokojenosti
do dalších let.

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Dožít se neuvěřitelných 100 let se nepovede jen tak někomu a Vinařice se mohou pyšnit první občankou takového pozeňnaného věku. Zdraví paní Liškové dovolilo, abychom jí za obec společně s divadelní delegací z Dobrovice pogratalovali, připili na zdraví a krátce podebatovali, jak se jí daří. Velkým potěšením pro všechny přítomné bylo, že měla z naší návštěvy upřímnou radost. Takže ještě jednou paní Lišková, gratulujeme a přejeme, aby Vám zdraví sloužilo co nejlépe!!!

U příležitosti tohoto jedinečného jubilea paní Vlasty Liškové a s jejím laskavým svolením opakujeme rozhovor z dubna 2015. (Přestože vyprávění paní Liškové se tehdy krásně poslouchalo, s ohledem na formát rozhovoru jsem ho musela místy zkrátit. V rámci této výjimečné příležitosti ho nyní necháváme v nezkrácené podobě.) Fotografie jsou pořízené při gratulaci paní Ludmilou Johanidesovou. Příjemné čtení.

Řekněte nám něco o svém životě..

Jsem rodačka z Vinařic. Narodila jsem se v domku, ve kterém bydlím. Maminka, rozená Hložková, byla též z Vinařic. Dva roky jsem chodila na hospodářskou školu bez maturity, která byla tehdy v Dobrovici.

Pak jsem se provdala za vojáka z Ostravy, který tu sloužil jako velitel v Luštěnicích. Byl vojákem z povolání a podle toho jsme se také pořád stěhovali – tam, kam ho zrovna odveleli. Nejdřív jsme bydleli v Luštěnicích, pak v Hamru na Jezeře, kde muž sloužil ve Stráži pod Ralskem. Z Hamru jsme se odstěhovali zpátky do Luštěnic, jenže z Luštěnic jsme se museli do týdne vystěhovat, když přišla sovětská vojska. To se manžel s posádkou přesunuli do Mostu.

Já jsem nejdříve zůstala doma, moc se mi tam za ním nechtělo, ale když jsem za rok viděla, že rusové stále neodešli, že to bude na déle, tak jsem se přestěhovala za ním. Všude, kde jsme byli, jsme měli pětiletky. Dvakrát pět let v Luštěnicích, pět let v Hamru a pět let v Mostě. Když jsme byli v Mostě, tak to bylo zrovna v době, kdy se stěhoval kostel. Všechno jsme to viděli, jak kostel složitě nakládali a přesouvali. Pak se manžel

MEDAILONEK

VLASTA LIŠKOVÁ

- narodila se v roce 1923 ve znamení ryb
- vdova, jedna dcera, dvě vnučky
- má ráda maso
- nemá ráda klepy a pomluvy „když někdo proti někomu něco má, tak mu to má říci z očí do očí, a ne to roztrušovat někde jinde.“
- bojí se výšek

dostal do Prahy na vysokou školu jako odborný asistent. Nemohla jsem se stěhovat hned s ním. Musela jsem zůstat ještě v Mostě, než dcera dokončila ročník. Z Mostu jsem však nešla do Prahy, ale rovnou zpátky na Vinařice, manžel do Prahy dojížděl, tak se mi ten kruh stěhování zpátky na Vinařice pěkně uzavřel.

Takové časté stěhování pro Vás muselo znamenat také změny zaměstnání, jak jste to prožívala?

Ano, jak jsem se stěhovala za mužem, tak jsem si vždy po pěti letech hledala nové zaměstnání, takže jsem toho vystřídala dost. Vždycky jsem dostala jako nová tu nejhorší práci. Postupem času, jak to chodí, když někdo vypadl, tak ten druhý postoupil na to jeho lepší místo. A já, když jsem se konečně vypracovala na lepší práci, tak jsem musela odejít, protože jsme se zase stěhovali. Měla jsem hospodářskou školu, což obnášelo i vaření. Uznávali mi to jako výuční list. Díky tomu jsem vařila v tehdy vyhlášeném rekreačním areálu „Na Jezerce“ v Hamru na Jezeře – kde se například točil i film s Jaroslavem Marvanem *Dovolená s Andělem*.

V Mostě jsem pak byla zaměstnaná v krámě, kde jsem opravovala elektrické spotřebiče. A když jsme se přestěhovali zpátky sem na Vinařice, tak jsem nastoupila do Armabetonu jako skladník. A to byla funkce jako hrom, protože jsem tam tenkrát měla 27 staveb na starosti. To nebylo jen tak, byla to náročná práce, protože k tomu byla plná hmotná zodpovědnost! Ale můžu vám říci, že za celou tu dobu, co mi chodily kontroly, jsem neměla ani za pětník manko.

Všechnu práci, kterou jsem kdy dělala, jsem dělala ráda. Na všechny ty štace, které jsme s mužem prošli, na všechny ty lidi, co jsme potkali, velmi ráda vzpomínám. Všude jsme měli přátele. Když někdo řekne, že se mu nějaká práce zdá špatná, tak já tomu nerozumím, mě se líbila každá. Vždycky jsem se musela zapracovat, nedělala jsem nikdy, že jsem Děd Vševed, vždycky jsem poctivě řekla, že něčemu nerozumím. K čemu by mi to bylo dělat ze sebe chytráka, však jsem se časem vždycky všechno naučila. Navíc vždy mi předchodí práce, kterými jsem prošla, v dalším zaměstnání pomohly, nějak nebo něčím se mi hodily. Například jsem vařila na posádce pro důstojníky, tedy pro nějakých 50 lidí a úplně sama. Sama ale znamenalo nejen omyt, očistit, nakrájet, uvařit, ale kromě vaření také nakoupit, zatopit, uklidit. Zkrátka jsem zastala úplně všechno. To byla škola života. Po mě to pak převzala kamarádka, rozená Angličanka, kterou si u nich namluvil důstojník za války. Tak se na tu práci těšila, protože byla bez práce, ale když nastoupila, tak mi asi za tři měsíce volal velitel, abych se okamžitě přestěhovala zpátky do Hamru, že mají zavřenou vývařovnu, protože se všichni strážníci odhlásili. Když jsem si je tam prý tak rozmlsala, tak ať se vrátím vařit. (smích) Já tam totiž vařila po domácku, vždycky v pátek jsme si sedli a udělali jídelníček na další týden. Náčelník, ten by měl nejraději od pondělí do

pátku kynuté knedlíky nebo buchty s mákem, ale ostatní ho vždycky stejně přehlasovali. Pochopitelně jsem se nevrátila, ale měla jsem na krku, že jsem zavinila zrušení vývařovny (smích).

No, a v Armabetonu bych asi zůstala až do důchodu, ale vracela se z mateřské holčina, se kterou už nepočítali, tak jsem musela uvolnit místo. Jenže to bylo v době, kdy jsme si vzali druhé auto a měli jsme na něm „dloužek“. Potřebovali jsme ho zaplatit. Tak jsem šla ještě do Nymburku za skladnici. Tam to bylo také krásné, jako všude kde jsem byla, ale tady to ani nebylo jako v práci. Takový „kamarádšoft“ mezi všemi, že to se jen tak nevidělo. Vůbec se to nedělilo, že jeden je mistr, druhý dělník – byl to takový rodinný podnik a všichni byli na jedné lodi. No a v té době měla dcera Hela malou Helenku, jenže manželství jí špatně dopadlo, rozvedla se a musela do práce. Dcera potrebovala, abych zůstala doma a vypomohla s vnučkou. Manžel už zůstal také doma. Byl tomu asi rok, co jsme spolu takhle hlídali, když za námi přišel ředitel boleslavského archivu, že mají na Vinařicích část archivu, jestli by se tam o to Jarda (manžel) nestaral. Vzdělání k tomu měl, tak souhlasil. Ale z pana ředitele vylezlo, že tam nemůže jít sám, bude muset být zamčený, že jsou tam vzácné a cenné věci a kdyby se mu něco stalo, třeba spadl ze štaflí nebo tak, nedovolal by se pomoci. Pana ředitele ale napadlo, jestli bych tam nešla uklízet. Já říkala, že to nejde, že se staráme o malou vnučku. To ale neviděli jako problém, vyšli nám vstříc natolik, že jsme si ji tam mohli vzít s sebou. Koupili nám tam vařič na ohřátí oběda a malá Helenka se proháněla na tříkolce mezi regály. Zůstali jsme tam nakonec asi sedm let, než přišlo stěhování na hrad. Trvalo to asi půl roku, než jsme to celé vyklidili a zavřeli. Myslela jsem si, že tím naše působení pro archiv definitivně skončilo. Ale nebylo tomu tak, bylo tehdy před Vánoci, když se u nás objevil pan ředitel znovu. Bylo to pro mě nečekané překvapení - musela jsem se rychle nastrojít, protože jsem ho tehdy vůbec nečekala a odvezl mě do restaurace na oběd se všemi ostatními holkami, co dělali po okolních archívech. Pak jsme se přesunuli na hrad, kde byl připravený banket, na který každý něco přinesl. Já měla výčitky, že jsem nepřinesla nic, protože jsem o tom nevěděla a večer mě pak v sedm hodin zase odvezli zpátky domů. Ale proč to vyprávím, doma mezitím po mně byla shánka. Manžel v té době pomáhal ještě v Dobrovici na civilní obraně, takže když jsem odjela, nebyl doma. Telefon jsme neměli, abych mu mohla zavolat, že jsem pryč. Tak bylo veselo, než jsme si to vysvětlili. Z archivu jsou se mnou stále v kontaktu, jezdí mi popřát k narozeninám a na Vánoce, je to od nich milé. Vždycky jsem měla štěstí na lidi kolem sebe.

Jste pro lidi známá jako ochotnická herečka, kdy jste začala hrát divadlo?

Na Vinařicích v hostinci u Zvěřinů jsme měli divadlo a dobrý divadlo! Tady byl nějaký pan Šnýdr – ten byl pán ještě o generaci starší než moji rodiče, a to byl nějaký pan režisér! Pak ještě pan Hanzlík, který bydlel dole u rybníka vedle Tomanových, to byl druhý pan režisér, a to byli chytří lidé. Ten pan Šnýdr byl tady na Vinařicích dokonce asi patnáct let starostou. Hrála jsem tenkrát už jako dítě. To jsme nehráli někde uvnitř, ale v přírodě. Víte kde se tady říká na Masných krámech? To je vedle zámecké zahrady, celá ta část od silnice na Chloumek až dolů k Syrovým. Tam tenkrát tekla pramen, v něm byla dobrá voda, kterou jsme chodili čepovat do flašek, protože byla léčivá. To bylo celé vysázené třešněmi, krásný trávník, bylo to tam moc hezké. To už si asi nemůžete pamatovat. Jeden čas tam pak stála drůbežárna. A pak to začali zavážet a moře let se tam pak vozily odpady. Ani nevím, jak to tam vypadá dnes. Ale když tam tekla ta říčka, nebo spíš potok, tak dole bylo postavené mlýnské kolo a hrála se tam u něj operetka a my děti hrály malé hastrmany. Když se zase hrála Cikánčina pomsta, ta se hrála také v Masných krámech. Já s ostatníma děčkama jsme byly za cikánčata. Hrály tam celé Vinařice, všechny ženské byly za cikánky, přijely tam tenkrát na povozech, to bylo slávy. To byla nádhera. Například paní Straková, paní Lanková, paní Hlaváčková, Emilka Heřmanská - to byly herečky! Hráli tam jen samí Vinařáci a ti to uměli! Třeba pantáta Verfl, co obsluhoval v krámě s kořalnou, už byl sice starý, měl takový šedý plnovous, ale také hrál! Pan Šnýdr, režisér, o kterém jsem mluvila, měl čtyři kluky. Dva byli inženýři, bydleli až v Praze, ale divadlo jezdili s námi hrát pravidelně. To snad nebyl na Vinařicích barák, ve kterém by někdo v divadle neúčinkoval. V tom to byla krásná doba, ale musíte si uvědomit, že tenkrát

taky nebylo nic jiného než to divadlo. Nic jiného jsme neměli. Málokdo měl rádio. Já už byla vdaná, když na zámku byla první televize. Malinkatí lidičky tam v ní běhali a lidí se na ní chodilo dívat, že byla plná síň.

Na jaké role ráda vzpomínáte? Povíte nám nějaké divadelní historky?

Hrála jsem například Nespokojenou Káču – já jediná dospělá hrála s dětmi. Proměňovala jsem se na selku, pak na zemanku, královnu Kateřinu, a nakonec zase na Káču. Se mnou hrálo snad 35 dětí. A to vám povím perličku. Jelikož bylo postavené jeviště tak, že vzadu bylo jen malé místo na líčení a pro herce, pak byla opona a až ke dveřím bylo hlediště. My herci jsme za těmi kulisami byli kolikrát i čtyři hodiny. A když se někomu chtělo čurat, tak se musel pustit gramofon, aby nic nebylo slyšet a vzadu v rohu byl kyblík a na ten se muselo. A když někdo měl těžký případ, tak si musel na sebe vzít takový pléd, aby se schoval a proběhl hledištěm, aniž ho někdo viděl v kostýmu. A mezi hrou to nešlo vůbec, to si musel nadělat do gatí. (smích). No, a tak se dříve hrálo. Jenže pan Šnýdr už byl starý, ten druhý se odstěhoval po válce do Ústí, mladí lidé se rozutekli do světa a nám se těžko sháněli herci. Už ani nevím, co jsme tenkrát hráli, když nás poctili návštěvou dobrovičtí herci i „papaláši“, co jim řídili ten jejich spolek. Obsadili celé dvě první řady, a když jsme se pak odmaskovali, tak tam pořád seděli a ředitel cukrovaru mi povídá: „Holka, pojď sem.“ Ani nevěděl, jak se jmenuji, a spolu s ostatními do mě začali hučet, ať jdeme do dobrovičského spolku. Já jako hrdý „Vinařák“ jsem pochopitelně řekla, že máme svůj spolek, ale už se tehdy vědělo, že to s naším divadlem vypadá bledě. A tak nezbylo než souhlasit, a tak mě mezi sebou dobrovičtí přivítali. Tedy nejen mě, ale i Lídu Rohackou a další. První hru jsem u nich hrála Morálku paní Dulské a měla jsem tam takovou hezkou menší roli nájemnice a asi jsem se líbila, protože pak už nebylo, že bych nehrála. Tedy abych byla přesná, nehrála jsem pořád, 15 let - kdy jsem byla tím naším stěhováním mimo, jsem nehrála, ale jinak jsem hrála pořád a už ani nevím, kolik jsme toho odehráli. Můžu vám říci úplně všechny hry, ve kterých jsem hrála, mám to někde napsané, ale z těch co mi nejvíce utkvěly: Lucerna, Morálka paní Dulské, Duchcovský viadukt, Lhář, Fuente Ovechuna – to bylo krásné představení, s tím jsme vyhráli soutěž, O slunce západu, Tři přání, Vražda na faře – tam jsem hrála paní Marplovou, Ženy na sněmu, Podivná paní Schmitová – tam jsem hrála blázna, skoro jsem nic neříkala, jen takovou semletou říkanku. Když se hrála Paličova dcera, tak mi bylo 33 let a hrála jsem tam 18-ti letou Rozárku. K tomu se ještě pojí taková nespravedlnost, že tuhle hru jsme hráli v Mladé Boleslavi, kde jsme za ní i vyhráli první cenu a měli jet na zájezd do Hronova, ale dostali jsme jen diplom a do Hronova jela Boleslav. I takové věci se děly. Dále jsem hrála v Jak je důležité mítí Filipa, Mamán, Fantastická rodina, Strakonický dudák – tam jsem hrála Rusavu, Vzpouza na Ovocném trhu – to jsme hráli i na hradě Svojanov, Slaměný klobouk. Ve hře Bidýlko jsem hrála pětikorunovou děvku a Dagmar Sokolová dávala za padesát, já jen za pět (smích). Nesmím zapomenout na Bambiny di Praga, Dům na nebesích a Víkend uprostřed týdne – to byla kouzelná role. Samozřejmě také Strašidlo Cartenwilské, Bubáci a Hastrmani, Její pastorkyně, Talisman, Zvíkovský rarášek, Ženský zákon. Bylo to moře zájezdů a hráli jsme nejen o Pojizerkách ale i o Vánocích a o Velikonocích. Ráda bych Vám ukázala nějaké fotografie, měla jsem jich spoustu, ale z divadla nemám na ukázání už nic, všechno mi sebrali „Dobraváci“. Dali ty fotky do té jejich sedmikilové kroniky, ale vzali mi fotky i staré fotky z Vinařic. Já doma pak za to dostala vynadáno, že jsem jim je dala. Na druhou stranu o Pojizerských hrách je tam ta kronika vystavená, takže lidi si ji můžou prohlédnout, to zase ano, to je asi dobře. Vytvořili z toho tři takové knihy, jedna je majetek města, jedna patří archivu a jedna je divadla. Jednou mi ji půjčili domů, sedla jsem si k ní večer, že si ji prohlédnu, a vstala jsem od ní v deset ráno, celou noc jsem prohlížela, ani jsem nevnímala čas. Také mi bylo řečeno, že se můžu jít podívat do divadla na stěny, že se tam uvidím. Včera mi ukazovali (pozn. předchozí den gratulovali paní Liškové v dobrovičském divadle) moji fotku s Honzou Ditrichem, jak se k sobě tulíme, to se mi líbilo. Při té příležitosti mi tam udělali spoustu fotek, ale to už se mi nelíbilo, vždyť mám dvě brady, nemám zuby a všude vypadám hrozně a jim to bylo jedno, fotili dál. (smích)

Divadlo bylo Vaše jediná záliba, nebo máte nějaké jiné koníčky?

No, jak to říci - vaření, ale to je spíš řemeslo než koníček. Jako zálibu mám šití, to dělám ráda. Dřív na holky toho nebylo tolik, a když se chtěla holka líbit, tak šila a mě to i bavilo. Co je ale velký koníček, že jsem celý život byla v Sokole. Možná že právě proto, že jsem se dožila tolika let, je díky Sokolu, díky cvičení. Nikdy jsem to nešidila a poctivě do Sokola chodila. Dokonce jsem byla i na dvou sletech, za komunismu se tomu říkalo spartakiáda, tam jsem také cvičila.

Sledujete dění v obci?

Hodně se vyptávám, zajímám se. Mám to tu ráda a jsem pyšná, že jsem z Vinařic, jsem pyšná na to, co tady hasiči dokázali udělat, jak se vesnice zkrášluje. Nedávno mě Helča provezla Vinařicemi, z Granejšku jsem koukala na Kunětickou horu, to Hela ani nevěděla, že to jde, jak daleko je od nás vidět. Máme tu nádherný výhled a dohlédneme skutečně daleko. Máme to tu krásné. Pořád říkám, že jsem pyšná na zdejší mladé lidi, smekám před nimi, to jak chodí řehtat, drží spolu, domluví se a uklidí smetí a tak. Dělají to tu dobře, ale někdy když se takhle zamyslím, tak mám výčitky svědomí, že už jsem tu dlouho, že už někomu беру roky. Odešly už všechny moje kamarádky i třeba o dost mladší než třeba já, moje kamarádka Liduška nebo Zdenička Kohoutová. Takto by to nemělo být, však už tu nikdo ke mně není, stýská se mi po těch, co už odešli. Už nemám sílu a mají se mnou jenom starosti. Nejlépe se mi žilo, když žil můj muž a když Helenka byla malá. To bylo největší štěstí mého života, když do mého a mužova života přišla Helenka. Měla jsem krásný život a přála bych všem, aby ho měli stejně krásný jako já.

Ještě něco jiného vzkážete lidem na závěr?

Aby se lidi měli rádi, to je důležité, moc důležité. Také aby si věřili a nemysleli si o každém hned, že ho pomlouvá, že je takový nebo makový. Vzkázala bych, aby lidi viděli v lidech jen to dobré.

Děkuji za rozhovor.